Arhim. Ioanichie Bălan - Predică la Sâmbăta întâi a Postului mare (pomenirea Sfântului Teodor Tiron) despre unitate prin Biserică

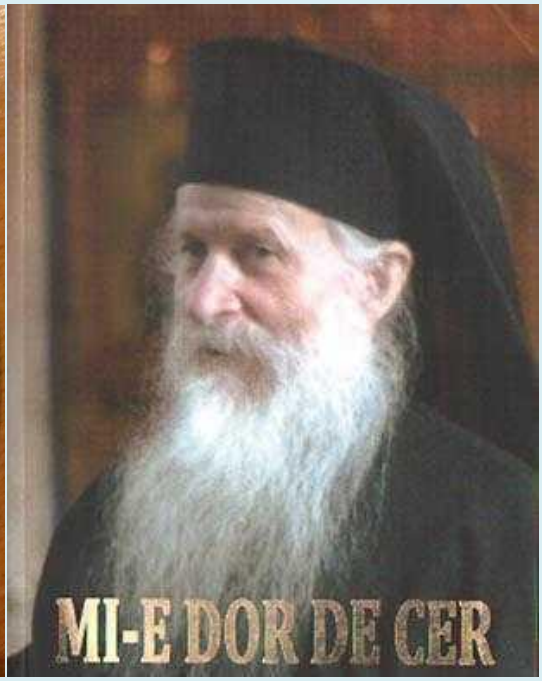

Materiale despre Rugăciuni pentru adormiţi:

https://independent.academia.edu/emystea/Rug%C4%83ciuni-pentru-adormi%C5%A3i

https://archive.org/details/@steaemy?query=Rug%C4%83ciuni+pentru+adormi%C5%A3i

***

Rugăciuni pentru adormiţi:

https://www.academia.edu/44320387/Rug%C4%83ciuni_pentru_adormi%C5%A3i

https://archive.org/details/rugaciuni-pentru-adormiti

&&&

„Mari sunt isprăvile credinţei, în izvorul văpăii, ca într-o apă de odihnă, Sfântul mucenic Teodor s-a bucurat...” (Troparul Sfântului Teodor).

Iubiţi credincioşi, în sâmbăta de astăzi, după primele zile ale Postului mare, Biserica ortodoxă face pomenirea unei minuni prea slăvite pe care a săvârşit-o marele mucenic Teodor Tiron.

Este drept că acum mulţi credincioşi aleargă la Sfintele biserici, aduc colive de grâu pentru cei vii şi cei morţi, sfinţesc tărâţe pentru vite, dar ei ştiu prea puţin despre însemnătatea acestei zile şi ce rost are coliva de grâu în cultul nostru ortodox. Pentru a vă răspunde la acestea, vă voi povesti mai întâi istoricul minunii săvârşite de Sfântul Teodor.

Între anii 361-363 domnea la Constantinopol un împărat păgân cu numele Iulian apostatul, adică lepădat de Dumnezeu, pentru că după ce fusese creştin, s-a lepădat de Hristos şi s-a întors la închinarea de idoli. Astfel, deschizând capiştile idoleşti, silea pe toţi creştinii să jertfească zeilor păgâni. Apoi, sosind începutul Postului mare, se gândea tiranul cum să batjocorească pe creştini, tocmai acum, în aceste zile de curăţire sufletească. Deci a poruncit eparhului cetăţii să schimbe bucatele cele obişnuite din oraş cu altele care să fie stropite şi amestecate cu sânge de la jertfele idoleşti, pentru ca, neştiind creştinii şi cumpărând din acelea, să se întineze.

Dar milostivul Dumnezeu, care are grijă de plăcuţii Săi, a stricat sfatul cel diavolesc într-un chip ca acesta: A trimis aievea pe Sfântul mare mucenic Teodor Tiron la Sfântul Eudoxie, patriarhul cetăţii Constantinopolului, căruia i-a descoperit toată înşelăciunea tiranului. Apoi i-a poruncit sfântul ca să adune tot poporul creştinesc şi să-i poruncească să nu cumpere bucate din oraş în acele zile de post.

Patriarhul l-a întrebat atunci pe Sfântul Teodor: „Dar ce să mănânce poporul în aceste zile?".

Şi i-a răspuns sfântul mucenic: „Dându-le colivă, vei mângâia lipsa lor".

„Dar ce este aceea colivă?" l-a întrebat din nou patriarhul.

Şi i-a răspuns mucenicul: „Grâu fiert".

Deci, adunând tot poporul, Sfântul Eudoxie a arătat înşelăciunea împăratului şi descoperirea Sfântului Teodor, ca nimeni să nu cumpere bucate întinate din oraş, ci să se hrănească cu grâu fiert, adică cu colivă. Şi de atunci, în amintirea acelei minuni a Sfântului Teodor, se aduc în sâmbăta aceasta la biserici colive de grâu fiert.

Şi astfel a intrat în tradiţia Bisericii de a se aduce ca ofrande colivă de grâu fiert, fie în amintirea unor sfinţi, fie întru pomenirea celor adormiţi.

Iubiţi credincioşi, Maica noastră cea de obşte, care este Biserica, întotdeauna a avut şi are grijă de fiii săi. Şi în vreme de linişte şi în vreme de încercare, şi în vreme de lipsă şi în vreme de îndestulare, şi în vreme de bucurie şi în vreme de întristare, Biserica sună din trâmbiţele sale care sunt: clopotele, Sfintele Evanghelii, preoţii, cântările, slujbele, postul, rugăciunile, canoanele, tipicul etc şi ne adună pe toţi la sânul ei. Biserica ne uneşte inimile, ne păzeşte sufletele, ne împacă cugetele, ne căleşte voinţa. Biserica ne curăţeşte prin baia Botezului şi a Spovedaniei, ne hrăneşte din Dumnezeieştile Taine şi din Sfintele Scripturi, ne adapă din învăţăturile Sfinţilor Părinţi.

Biserica ne păzeşte de vrăjmaşul cel de obşte - diavolul. Biserica ne învaţă, ne călăuzeşte, ne acoperă, ne îmbărbătează în încercări, ne rabdă slăbiciunile, ne scoală din păcate. Biserica ne mântuieşte sufletele noastre.

După Sfântul Ioan Gură de Aur, Biserica este spital duhovnicesc, unde se vindecă cei bolnavi cu sufletul. Biserica este corabie, în care se salvează de furia veacului acestuia, toţi cei ce aleargă la sânul ei. Biserica este un staul sufletesc, care adună înăuntrul ei pe toţi credincioşii, pentru a nu fi sfâşiaţi de lupul cel nevăzut. Biserica este cer duhovnicesc, care închipuieşte cel mai bine slava Tronului dumnezeiesc.

Biserica este deci viaţa şi scăparea noastră. Ea, ca o mamă care a purtat chinurile naşterii pentru noi, fiii ei, face totul pentru mântuirea noastră. Ea ne rânduieşte vreme de post şi rugăciune, vreme de spovedanie şi pocăinţă pentru curăţirea sufletelor noastre. Ea ne rânduieşte preoţi şi povăţuitori duhovniceşti, iar la urmă ne rânduieşte Prea Curatele Taine ale Domnului nostru Iisus Hristos. Biserica ne rânduieşte zile de nevoinţă şi zile de desfătare; zile de bucurie şi zile de reculegere; zile de înfrânare şi zile de prăznuire.

Se cuvine deci, nouă creştinilor, să ascultăm de Sfânta Biserică ca de Maica noastră duhovnicească, să o iubim ca pe aceea ce este Mireasa lui Hristos, să alergăm la sânul ei ca la ceea ce este spital de vindecare, corabie de salvare, liman de mântuire, staul de oi cuvântătoare. Nimeni să nu cârtească în cugetul său că Biserica pune sarcini grele pe spatele fiilor ei, post aspru şi lung, zile de reculegere, vremi de pocăinţă, timp de înfrânare de la tot felul de păcate. Nimeni să nu zică că preoţii sunt aspri, canoanele grele, slujbele lungi, cântările obositoare.

Acolo unde este dragoste, totul este uşor, totul este bun. Acolo unde este credinţă şi frică de Dumnezeu, nu mai este cârtire, nici dezbinare, nici ceartă, ci permanentă supunere şi desăvârşită păzire a poruncilor dumnezeieşti. Tocmai aceasta este temelia unităţii creştineşti. Biserica este locul de împăcare a omului cu Dumnezeu. Biserica este baia de curăţire a tuturor păcătoşilor. Biserica este staulul de unire a întregii creştinătăţi. Iar Sfântul Prestol este temelia acestei unităţi, ca cel ce este Masa dragostei care ni se întinde înainte în fiecare zi. Cine caută în alt loc întâlnirea cu Hristos, zadarnic se trudeşte. Cine caută altă baie curăţitoare se va îneca în marea focului de veci. Cine aleargă la alt spital de vindecare, va muri în păcatele sale. Cine rămâne în afară de staulul adevăratei Biserici, acela este fur şi tâlhar.

Cât despre osteneala postului, să nu slăbim cu voinţa. Căci unde este voinţă este şi putere. Cei trei tineri care erau robiţi în Babilon, fiind hrăniţi numai cu seminţe, erau mult mai frumoşi decât cei hrăniţi cu multe desfătări (Daniil 1, 12-15). Aşa se întâmplă şi cu noi creştinii. Nu este oare adevărat că fiii Bisericii care postesc şi mănâncă în post vegetale, sunt adesea mult mai sănătoşi, mai limpezi la gândire, mai mulţumiţi în viaţă, decât cei ce mănâncă tot felul de bucate, fără nici o rânduială? Ei se mulţumesc cu o mâncare cât de simplă, cu o haină modestă şi cu o viaţă cât mai curată. Iar ceilalţi niciodată nu sunt mulţumiţi. Zilnic aleargă după carne, după băuturi, după bani cât mai mulţi, după haine cât mai frumoase. Aceştia mereu mănâncă din jertfele veacului acestuia, iar cei dintâi întotdeauna gustă din coliva dragostei creştine, care îi uneşte pe toţi în jitniţa Bisericii lui Hristos.

Deci Biserica nu poate face mereu pogorăminte, pentru comoditatea unora, afară de pricini întemeiate. Ea are prestigiul ei nealterat. Ea are meritul ei netăgăduit. Ea are tezaurul sfintelor dogme şi comoara sfintelor canoane, fixate de dumnezeieştii părinţi, pe care nu poate să le schimbe după voia fiecărui muritor.

Cine vrea să se mântuiască, trebuie neapărat să se şi ostenească cât de puţin. Fără de osteneală nimic nu se poate face. Cu trudă se trăieşte, cu osteneală se posteşte, cu multă nevoinţă Raiul se dobândeşte. Cu trudă se nasc şi se cresc copiii, cu trudă se câştigă pâinea cea de toate zilele. Toate se fac cu trudă. Şi dacă cele pământeşti cu atâta osteneală şi lacrimi se câştigă, apoi cu cât mai mult cele cereşti?

Iubiţi credincioşi, minunea Sfântului Teodor Tiron, pe care o pomenim astăzi, are o adâncă însemnătate. Coliva, prin mulţimea boabelor de grâu închipuieşte, mai întâi de toate, unitatea tuturor creştinilor, prin credinţă şi dragoste. Iar faptul că ea se face din grâu fiert, înseamnă călirea credincioşilor în focul ispitelor. Căci nimeni nu poate fi fiu al Bisericii lui Hristos, dacă mai întâi nu rabdă ispitele şi încercările

acestei vieţi. Cine iese la nevoinţă, să se pregătească de ispite. Numai aceia sunt creştini statornici şi fii ascultători, care merg pe calea lui Hristos, pe drumul răbdării, al rugăciunii, al smereniei, al iertării, al dragostei, pe drumul încercărilor de tot felul.

Coliva mai închipuieşte şi masa cea de taină a Sfintei Împărtăşanii, postul, rugăciunea, spovedania, Sfintele Scripturi, pe care Biserica le oferă fiilor ei. Iar mâncărurile cele pângărite de jertfe idoleşti, sunt toate poftele cele lumeşti, distracţiile cele pătimaşe, desfrânarea, beţiile, mâncărurile cele oprite şi tot felul de păcate pe care satana, stăpânitorul veacului acestuia, ni le pune înainte, ca să ne ispitească şi să ne piardă. Noi însă să luăm aminte cum umblăm, de cine ascultăm şi din ce masă ne hrănim. Din masa Bisericii sau din cea otrăvită a lumii? Doi sunt stăpânii - Hristos şi Veliar. Două sunt mamele - Biserica şi lumea. Două sunt mesele cu hrană ce ni se oferă.

Biserica ne pune acum înainte masa postului, a rugăciunii, a pocăinţei, a Sfintelor Taine. Iar lumea ne cheamă la masa ei, la mâncăruri alese, la petreceri, la beţii, jocuri, desfrânări şi la tot felul de păcate. Spre încercare ni s-au întins în faţă două feluri diferite de bucate. Omul este liber să guste de unde voieşte. Noi însă să luăm aminte din ce masă gustăm, în ce blid întindem mâna, din ce colivă ne hrănim.

Hristos este pâinea vieţii; rugăciunea, postul şi milostenia formează hrana sufletelor noastre. Deci noi, fraţilor, lăsând mâncărurile cele idoleşti ale veacului acestuia, să alergăm cu osârdie la maica noastră cea de obşte care este Biserica, spre a ne hrăni din darurile ei cele bogate, căci numai aşa vom putea să ne mântuim sufletele noastre şi să trăim în veacul veacului. Amin.